

Ritajući konj – prvi deo

Godišnji

Svašta čoveku padne na pamet kad ostane sam. Tunke je pre mesec dana promenio posao, pa ovog leta ne može na godišnji. Tako on silom prilika ostade u Kalgariju, dok supruga sa decom obilazi rodbinu i prijatelje, manastire i nacionalne parkove u Srbiji, ubrzano puneći baterije za još jednu dugu i hladnu kanadsku zimu. Stigla je i na proslavu matuske večeri, sa starim školskim društvom u Zaječaru, uz domaći roštilj, hranu i muziku. Pregledavanje starih fotografija, priče iz školskih klupa, sa mature i završne ekskurzije vratili su je namah u osamdesete. Kad je prošao mamurluk uspomena - put pod noge - Kladovo, Bor, Beograd... Polagano, dan po dan, što da se žure, leto traje dugo u Srbiji.

I dok se oni baškare na suncu, Tunke je rešio da preduzme nešto i razbije dosadu kojom samoća odiše. Nikad nije bio na splavarenju na Tari, pa je rešio da pod „stare dane“ to nadoknadi u Kanadi. Za par dana dogovoreno je splavarenje na reci „Ritajući konj“ (Kicking horse). Na ovu dvodnevnu ekskurziju odlučilo se petorica porodičnih ljudi, Rajko, Zoran, Tunke, Srđan i ja. Samo je Zoran ranije išao na splavarenje i to baš na ovoj planinskoj reci. Polazak je utanačen za 14 dana.

Mašala, krećemo

Sakupili smo se te subote kod Tunketa u kući, prebacili stvari u njegov kombi, a Rajko i Srđan su proverili da li su kobasice i pivo u priručnom frižideru. Sa pola sata zakašnjenja, konačno krenusmo na skoro 300 kilometara dug put. Čim smo izašli iz Kalgarija na put za Banf, Tunke se, naravno, setio da je zaboravio da ponese našu muziku za kola, pa se ponudio da peva, što smo, zdušno, svi u glas odbili...

Foto: Gradić Golden, goldenbritishcolumbia.com

Krajnja odrednica je Golden, slatko mestašće u kanadskoj provinciji Britanska Kolumbija. Ušuškan je u Kolumbija dolini (Columbia Valley), umiven sa dve reke, Kolumbija i Ritajući konj (Kicking Horse) i ognut prelepim Stenovitim i Purcell planinama. Golden ima skoro 4000 duša sa stalnim mestom boravka. Okružen je sa pet nacionalnih parkova (Yoho, Banff, Jasper, Glacier i Kootenay). Gradić se razvio na krilima kanadske železnice i

drvne industrije. U skorije vreme turizam postaje sve značajniji. Do Goldena se stiže autoputem 1 (Trans Canada Highway), a nama je trebalo nekih 4 sata, jer smo više puta zastajali.

Foto: Takakkaw vodopadi, webshots.com

U planu je bilo, da na putu za Golden, posetimo Takaka vodopade (Takakkaw falls) u Yoho nacionalnom parku. Voda tu slobodno pada nekih 254 metra, iako je najviša tačka izmerena na čitavim 384 metra, što ga čini drugim vodopadom po visini u Zapadnoj Kanadi. „Takakkaw“ na aboridžinskom (domorodačkom) jeziku Kri (Cree) znači „On je predivan“. Kri jezik u Kanadi danas govori više od 117 hiljada ljudi, što je najviše od svih aboridžinskih jezika u ovoj zemlji. Imao sam priliku prošle godine da uživo vidim moćne Takaka vodopade, baš kao i Tunke, organizator našeg dvodnevnog izleta, pa je zato hteo da odmorimo oči na tom predivnom mestu. Na žalost, iz nama nepoznatog razloga, toga dana nije bio dozvoljen prolaz do vodopada.

Svi smo se nešto uzvrpoljili zbog ovog peha. U pokušaju da stišam nezadovoljstvo, predložio sam da svratimo do obližnjeg „Prirodnog mosta“ ispod koga protiče reka „Ritajući konj“, koja bi i nas neiskusne splavare trebalo da izrita, već koliko naredno jutro posle doručka. Posle nekoliko minuta vožnje, stigismo do mosta, koji je bio prijatno iznenađenje za sve.

Foto: „Prirodni most“ i Stephen planina, flickr.com

E sad, osim što je prizor oduzimao dah zbog svoje lepote, mislim da nas je sve pomalo uhvatila trema, kad smo videli koliko je reka Ritajući konj zaista moćna i snažna. Ova prirodna lepota je svega tri kilometra udaljena od mesta Fild (Field), a nalazi se tik uz ulicu koja vodi do nestvarnog Emerald jezera. Čini se da je ovaj prizor probudio neke stare Zoranove splavarske traume, pa je, kao jedini koji ima neko iskustvo na tom polju, krenuo da nam priča svoje „lovačke priče“. Te kako je upao u vodu, te se brat od jednog drugara umalo udavio u viru kad je izleteo sa splava, te kako je neko rekao da se 12 ljudi utopilo u toj reci na splavarenju... Kuku, šta nam napriča čovek, ućutasmo se mi očas posla, svaki je uronio duboko u neke svoje crne misli tipa „šta bi bilo kad bi bilo“. Sve neuverljive, šaljive pokušaje da se te crne slutnje otklone, Zoran bi brzo oduvao novim prizorima mrgodnih sećanja.

Roštilj

Koji je najbolji način se promeni tok crnih misli i da se ponovo zacakle beli zubi naših „hrabrih“ splavara, uz široki osmeh od uva od uva? Naravno, roštilj. Ako je moguće da to bude uz vodu, još bolje. Na nekih pola sata vožnje od prirodnog mosta, nalazi se Emerald jezero, čudesne boje, prelepe i prehladne. Tu samo ribe mogu da se kupaju, jer je i leti temperatura vode na tom jezeru, jedva neki stepen iznad nule.

Foto: Emerald jezero, Yoho nacionalni park, flickr.com

Jezero je otkriveno 1882. godine, kad je građena pruga u ovim krajevima. Tom Vilson, vodič, pokušavao je da uhvati grupu odbeglih konja, kad se ukopao u mestu, omađijan nesvakidašnjom, tirkiznom bojom jezera. Puni se vodama koje se slivaju sa planina koje ga okružuju, a zelenoplavu boju dobija od nanosa mulja koji stiže sa planinskom vodom, mešajući se sa jezerskom vegetacijom kao mirođijom.

Ja, kao neko ko je nedavno posetio to jezero i poznaje ga "kao svoj džep", predložih drugarima da roštilj raspalimo na samom jezeru, sedeći na klupi, uživajući u pogledu na vodu i planine koje se izdižu iznad jezera. Složili su se, naročito kad sam im rekao da je klupa odmah iza čoška, kad se krene nalevo stazom pored jezera, na pet minuta laganog hoda. Natovarismo mi roštilj, frižider i još neke sitnice na ruke i pođosmo u susret dugo očekivanom zalogaju. Ali avaj, sa mesištem u mislima i prazninom u stomaku, čini se da sam malo potcenio dužinu pešačenja do „naše“ klupe, pa su nam se ruke otegle do zemlje dok smo stigli... Ipak, imali smo sreće, pa je klupa bila slobodna; Rajko je očas poslao ispekao kobasice, pa smo, neko uz pivce, neko uz sok, pomalo umorni, ali zadovoljni, pojeli sve. Tu, na obodu jezera naleteli smo na neku svadbu, pa smo malo proćaskali sa svatovima, dobrano pijanim, ali veselim i razdraganim. Bili su tu da nas dočekaju i isprate, s tim da su na ispraćaju ostali samo pijani muškarci u odelima, a žene su nestale bez traga.

Nastavak sledi...

Alen Đelić, Kalgari – Kanada

Jun, 2009 godine

www.srbiusvetu.org